

# CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

\*\*\*

## Bài thứ 124

*(Trong bài: giọng đọc nam là lời giảng của TS Thái, giọng đọc nữ là những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ).*

*Kính chào các bạn đồng học!*

*Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!*

*Hôm qua chúng ta đã học xong Chánh văn 8.1: “**Huynh đạo hữu, đệ đạo cung**” (nghĩa là: Anh thương em, em kính anh).*

### NỘI DUNG BÀI HÔM QUA

*Có 3 ý lớn:*

*Ý thứ nhất...*

#### **1. Năm tấm gương anh thương em kính**

- 1. Chuyện cô Dương Thục Phương chăm sóc các cháu*
- 2. Chuyện anh em ở Đài Trung yêu thương nhau;*
- 3. Chuyện Dữu Cồn – Một trẻ nhỏ chăm sóc anh;*
- 4. Chuyện Lý Tích - Một vị quan lớn chăm sóc chị;*
- 5. Chuyện chị thầy Thái chăm sóc em*

*Ý thứ...*

#### **2. Vì sao ngày nay anh em không thương yêu nhau?**

*Có 4 ý:*

- 1- Đã sinh ra trong nhân đạo thì ai ai cũng có sự đố kỵ, tham lam, ganh ghét*

- 2- Từ nhỏ không ai dạy chúng đạo thánh hiền
- 3- Cha mẹ cư xử không bình đẳng,
- 4- Cuộc sống vật chất quá đầy đủ,

Ý thứ...

### **3. Làm thế nào để anh em thương nhau?**

Mục này có 3 ý:

- 1- Phải dạy chúng đạo thánh hiền
- 2- Cha mẹ phải đặc biệt lưu ý cư xử bình đẳng;
- 3- Đưa chúng về “với cái nghèo”, cái khó khăn.

### **NỘI DUNG BÀI HÔM NAY**

Trước khi chuyển sang chánh văn 8.2, tôi kể cho các bạn nghe 1 minh chứng, đó là khi anh em chúng trở về với khó khăn nghèo khổ thì anh em lại rất thương nhau. Tuy nhiên đây là do hoàn cảnh bắt buộc chứ không phải do chủ động như tôi vừa đề cập.

Câu chuyện như sau:

Có một gia đình nhà kia sinh được hai người con, người con đầu là con trai và người con sau là con gái. Cũng như bao gia đình thời hiện đại khác, anh em vẫn thường tranh giành, đố kị nhau. Nhưng một biến cố lớn đã xảy ra: Năm cậu con trai 14 tuổi, còn cô em gái 6 tuổi thì hai vợ chồng bị tai nạn giao thông chết, chỉ còn lại hai anh em cô đơn cô cút. Người em gái nhỏ 6 tuổi cứ khóc đòi bố mẹ mãi. Người anh trai ôm chặt lấy em vào lòng, giải thích cho em biết rằng bố mẹ sẽ không bao giờ về nữa.

Từ đó, cô gái nhỏ sống hoàn toàn dựa dẫm vào anh trai và sống trong tình thương yêu của anh trai. (Đây ă, khó khăn nghèo khổ chúng bắt đầu thương yêu nhau). Cô luôn sợ rằng có một ngày nào đó anh trai cô cũng sẽ bỏ cô, ra đi như bố mẹ cô đã bỏ cô. Thế rồi ngày đấy cũng đến.

Vào một buổi sáng, khi cô thức dậy thì không thấy anh trai đâu nữa mà thấy có người chú, người thím đang ở cạnh và nói rằng sẽ đưa cô về nuôi. Cô hỏi anh trai cô đi đâu, thì cả hai chú thím đều nói: Anh trai cô đi làm thuê rồi, từ đây về sau họ sẽ chăm sóc cho cô. Cô im lặng không nói gì và cứ thế mang một niềm sân hận khôn nguôi với anh trai vì đã bỏ rơi cô.

Thế rồi cô rất nỗ lực phấn đấu học hành. Cô cũng học rất giỏi và cô thi đỗ được vào đại học. (Đây à, nghèo khổ thì có chí). Lúc đấy bố mẹ nuôi mới nói cho cô biết rằng: Anh trai cô vào năm 14 tuổi, bỏ cô ra đi. Trước khi đi, anh ấy đã bán nhà và đưa tiền cho chủ thím để chủ thím chăm cho cô được học hành, ăn mặc tử tế, và hàng tháng sau đó thì anh ấy thường xuyên gửi tiền về để nuôi cô. Hỏi thì anh ấy bảo: có khi đi làm phụ hồ, có khi đi nhặt phế thải, có khi đi bán báo, dần tờ rơi rồi làm phu khuân vác để lấy tiền gửi cho cô ăn học. Cô bỗng hiểu ra và khóc nức lên. Vậy những năm qua anh ấy đi đâu? Sống thế nào? Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu, thì ra anh trai chưa từng bỏ rơi cô, anh trai vẫn luôn yêu thương cô, nhưng bằng cách mà mấy năm qua cô không thể lý giải được. Thế tại sao anh ấy lại không về thăm mình chứ? Không phải anh ấy hứa với mình là về thăm mình rồi cơ mà. Số tiền gửi từ Sài Gòn về bên ngoài phong bì không ghi địa chỉ cụ thể.

Cô hạ quyết tâm nhất định phải vào Sài Gòn để tìm anh. Tốt nghiệp xong đại học, cô ở lại Sài Gòn làm việc ở đó cũng là để tìm anh trai luôn. Vào lúc cô gần như tuyệt vọng, bỗng nhiên cô nhìn thấy một bức ảnh trên mạng, trước một quầy báo nhỏ có một chàng trai người gầy gò, ốm yếu bị mất một cánh tay, đang ngồi sửa xe đạp. Khi nhìn thấy dòng chữ ghi tên Nam, cô hoa mắt, người đó chẳng phải là anh trai mình sao? Đúng rồi, là anh ấy. Cô xem tiếp: Năm 19 tuổi, người thanh niên làm việc ở một công trường xây dựng. Trong lúc đang làm việc thì do gặp sự cố về máy móc nên anh ta mất đi một cánh tay. Từ đó, anh lang thang phiêu bạt khắp nơi làm đủ nghề để mưu sinh, và ba năm trước anh ta mở một quầy báo nhỏ vừa bán báo vừa sửa xe đạp. Động lực duy nhất để anh sống lạc quan như thế chính là cô em gái.

Cô xuất hiện trước quầy báo. Anh trai cô đang bận rộn với công việc sửa xe đạp. Mặc dù mất một tay nhưng động tác của anh vô cùng nhanh nhẹn và điêu luyện. Cô nhẹ nhàng bước lại gần, nước mắt cô rơi xuống lã chã. Trước mắt cô chính là người anh mà cô đã từng hận vì đã bỏ rơi cô, chính là người yêu thương cô nhất, bất chấp tất cả để lo cho cô cuộc sống đầy đủ. Cô bước tới và nói:

- Anh à, em là Mai đây.

Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy cô. Cô khóc nức nở và ngồi xuống, nhẹ nhàng lấy khăn lau mồ hôi cho anh. Cô vội vàng ôm lấy anh. Đã lâu lắm rồi cô không được ôm anh như vậy, cảm giác đó vẫn ấm áp như hồi bé, cảm giác được an toàn, được yêu chiều, tình cảm gia đình luôn thiêng

*liêng như vậy. Nó luôn là chỗ dựa để ta lớn lên, luôn là động lực để ta bước tiếp. Dù người thân có làm gì thì hãy luôn nhớ rằng tất cả đều vì những người mà họ thương yêu mà thôi.*

*Chúng ta sẽ kết thúc mục “Làm thế nào để anh thương em kính” ở đây. Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang...*

**Chánh văn 8.2: “Huynh đệ mục, hiếu tại trung” (nghĩa là: Anh em hòa, là hiếu kính)**

*(Trong An sĩ toàn thư có đoạn viết: “Anh em trong một nhà, tuy hình hài có khác biệt, nhưng nếu xét theo tình thương của cha mẹ thì không khác gì nhau. Cho nên, anh em có chuyện bất hòa, chia cách, ắt không khỏi làm cho cha mẹ đau buồn, khổ tâm. Nếu anh em biết tương trợ giúp đỡ, thương yêu lẫn nhau, đó gọi là thuận theo đạo, vốn cũng là một yếu tố nằm trong đạo hiếu”)*

Cha mẹ sẽ nghĩ “Khi mình trăm tuổi về già, nếu như anh chị em chúng có thể thương yêu lẫn nhau, thì cha mẹ an lòng lắm rồi”.

Chỉ cần trong gia đình bao phủ những thứ anh thương em kính này, tin rằng gia tộc nhất định sẽ phát triển rất tốt.

## **1. Gia tộc hưng thịnh do đâu?**

Tục ngữ nói: “*Gia hòa vạn sự hưng*” (nghĩa là: Gia đình hòa thuận, mọi việc thịnh vượng);

### ***Thứ nhất: Anh em hoà đồng***

“Huynh đệ đồng lòng đất cũng biến thành vàng”. Có câu “*Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim*” (nghĩa là: “Anh em đồng tâm, thì đủ sức bẻ gãy sắt vàng”). Đích thực gia đình có cuộc sống hài hòa, gia phong nhất định hưng thịnh, sự nghiệp cũng sẽ hưng thịnh.

### ***Thứ hai: Cần cù lao động***

Thời nhà Tống, có một người đọc sách tên là Trần Phưởng. Gia đình ông con cháu 30 đời đều cùng ở với nhau. Trong nhà có hơn 700 nhân khẩu, họ cũng rất tuân thủ di huấn của tổ tông, đều không tách nhà, đều không mướn người làm. Tất cả mọi việc đều tự làm.

Tự làm việc nhà như vậy tốt hay không? Tốt!

Chúng ta trước đây cũng nói qua phải thực sự dạy con cái lao động thì chúng mới biết cảm ân. Cho nên lao động rất quan trọng.

Không lao động, con cái sẽ không biết quý đồng tiền nên chúng sẽ tiêu tiền rất lãng phí, nó sẽ rất xa xỉ; Nhà có việc gì cũng không làm, họ sẽ như thế nào? Vừa lười biếng, lại vừa xa xỉ. Lười biếng tạo thành tính rất ỷ lại, sau đó thì không biết cảm ân. Cho nên quý vị thấy một người không chăm chỉ thói quen xấu bộc lộ ra ngoài thật không ít.

Những trưởng giả có kiến thức họ đều sẽ thấy được những sự việc như vậy sẽ ảnh hưởng đến con cái về sau, cho nên họ sẽ rất kiên trì dạy con phải lao động.

Tăng Quốc Phiên tiên sinh triều Thanh, trong số người Hán ông là người làm quan lớn nhất, làm tổng đốc quản lý bốn tỉnh.

*(Tăng Quốc Phiên (1811-1872) người Tương Hương, tỉnh Hồ Nam, đỗ Tiến sĩ triều Đạo Quang, giữ chức vụ Thị lang các bộ Binh, Lễ, Lại, Hình, đồng thời là một Nho gia lỗi lạc theo phái Đông Thành, nhân vật tiêu biểu của địa chủ người Hán, sau được bổ nhiệm chức Nội các học sĩ trong triều đình Mãn Thanh. Ông là tướng lĩnh chỉ huy Tương quân (đoàn quân khởi phát ở Tương Hương), cánh quân chủ lực trong cuộc chiến chống quân Thái Bình Thiên Quốc).*

Vị trí cao như vậy rồi, nhưng gia quy của ông, việc nhà tất cả con cái, phần việc của ai thì người đó tự tay làm.

Quyết định này có quan trọng không? Quan trọng! Cho nên đời sau của Tăng Quốc Phiên tiên sinh, đến bây giờ đã mấy trăm năm rồi, vẫn không suy. Đài Loan chúng ta cũng có một vị con cháu của ông, cũng rất thành công là Tăng Sĩ Cường, cũng thường hay đến mọi nơi diễn giảng. Cho nên truyền thừa của gia phong rất quan trọng.

*(Chúng ta đã phát hiện ra nguyên nhân vì sao thời nay rất ít gia đình hưng thịnh, hòa thuận, một trong các nguyên nhân là lười lao động. Ngày nay rất nhiều nhà ở thành phố đều phải thuê Osin, có bạn hỏi tôi rằng:*

- Cư sĩ bà chia sẻ ĐĐHP, vậy nhà cư sĩ bà có người giúp việc (NGV) không?

*Tôi trả lời:*

- Mặc dù khá xấu hổ nhưng tôi cũng phải thành thật trả lời là đã có, và đang có. Vì bố mẹ bọn trẻ đi sớm tối ngày, cho nên phải thuê NGV, do đó việc dạy con cháu lao động lại càng khó hơn. Thế là cuối cùng họa đến, phúc thì không thấy đâu. Bắt đầu ngồi kêu ca “sao đời tôi khổ thế này?”.

Không thể đổ thừa rằng “tôi không có thời gian” để làm việc nhà, cũng như không có thời gian để dạy con. Xã hội hiện đại và guồng quay của nó khiến nhiều người chẳng còn nổi chút thời gian tự chăm sóc bản thân. Nhiều bậc cha mẹ sáng sớm đi làm, tối mịt mới trở về nhà, quăng cặp tài liệu sang một bên và không còn để ý gì tới con cái của mình được nữa. Quan hệ gia đình trở thành đổ vỡ tự lúc nào.

Vậy trên thực tế thời gian bạn giành cho những việc gì? Tôi thử điểm qua nhé:

- Thứ nhất: bạn nói bạn đi làm, ừ thôi thì ai cũng vậy, ai cũng phải mưu sinh;
- Thứ hai: Đi ăn, chơi, đi hội hè. Điều này thì không ai bắt bạn
- Thứ 3: Công nghệ, khoa học càng phát triển thì thời gian của chúng ta bị cướp đi càng nhiều hơn.

- Xem ti vi này: đón đợi tập phim mình yêu thích hay trận bóng đá mình mong chờ.

- Điện thoại iphone cầm tay: Nhiều người ngày nhỏ ham đọc sách, là con ‘mọt sách’ đúng nghĩa nhưng rồi lớn lên đã đánh rơi thói quen tốt đẹp ấy. Giá sách của họ phủ đầy bụi, còn chiếc điện thoại thì chẳng bao giờ rời tay.

Có thể bạn đã từng bắt gặp những cảnh tượng này, một nhóm bạn dẫn nhau ra quán cà phê, gọi đồ uống xong, hỏi chào vài ba câu rồi ai nấy chỉ mãi cầm cúi bên chiếc smartphone của mình. Không ai còn muốn nói chuyện với nhau nữa. Thỉnh thoảng họ quay sang cười trừ với nhau một câu, cứ đắm chìm trong thế giới ảo như thế.

- Hoặc ngồi trên bàn máy tính chơi game online,

- Hoặc là thị phi, thị phi trong nước, thị phi quốc tế này, đủ hết.

*Những tập khí xấu này như con nghiện, không dễ gì mà cai được, cho nên cũng không thể mong chúng “đốn ngộ” quay đầu ngay, nên tôi cũng đành phải vừa thân giáo vừa ngôn giáo để dần đưa chúng vào quỹ đạo.*

*Thời gian không thể mua thêm, không thể kéo dài, vậy chỉ có cách là tiết kiệm, dùng nó một cách khôn ngoan nhất, thì lúc đấy mới mong cập bến bờ hạnh phúc. (Sưu tầm)*

*(TS Thái giảng tiếp):*

Người có rất nhiều tiền, lại là lúc rất có quyền thế, chỉ cần họ không có nguyên tắc, gia đạo trong vài đời chắc chắn sẽ bại hoại.

Chúng ta nghiên cứu hậu thế của Lâm Tắc Từ, hậu thế của Tăng Quốc Phiên, hậu thế của Phạm Trọng Yêm, quý vị nhất định sẽ hiểu rõ được những gia quy đó của họ, thực sự là họ thấy được vô cùng sâu xa.

## **2. Gia tộc bại hoại do đâu?**

**Thứ nhất:** *Đều là ở thương nhân nhiều*

Gia phong thường hai ba đời thì bại hoại, đều là ở thương nhân nhiều. Vì con người khi có tiền sẽ cảm thấy cái gì lớn nhất? “*Có tiền có thể sai quỷ dữ mài [kinh sử]*”. Câu nói này hiểu là sao vậy? Vì họ khi có tiền, họ sẽ khinh thường người đọc sách:

- Anh đọc sách nhiều như vậy có cái gì ghê gớm đâu, cuộc sống anh không bằng tôi.

Cho nên thường thường sẽ có thái độ “*Tiền nhiều khí thô*” (Nhiều tiền thì ức hiếp bắt nạt người khác). Ai học theo? Trẻ con, chúng hoàn toàn hấp thu hết.

Có một quyển sách rất hay, tựa là “*Bảo Phú Pháp*”. Phương pháp nào thực sự khiến tài phú của quý vị có thể kéo dài đến đời cháu chắt? Còn nếu như quý vị lại nói:

- Chỉ cần tôi giữ là được rồi, cần gì tiền của phải để đến đời cháu chắt.

Nếu quý vậy nói như vậy thì điều này có gì là ghê gớm đâu, vì quý vị có thể giữ được tiền của cho quý vị, nhưng khi quý vị chết đi thì quý vị có mang đi được không? Đến khi ra đi hai tay trắng, cũng không mang được gì. Cho nên phải làm thế nào khiến cho con cháu thực sự có phước, có tuệ, đó mới là bản lĩnh.

Cháu ngoại của Tăng Quốc Phiên tiên sinh tên là Nhiếp Vân Đài. Ông sống thời gian dài ở Thượng Hải. Các bạn, Thượng Hải là nơi rất phồn hoa, thương nhân giàu có rất nhiều. Ông ở đó mấy mươi năm nên thấy được rất nhiều đại phú ông khoảng một đời hai đời liên lập tức đổ vỡ. Ông liền đi tìm xem nguyên nhân là do đâu? Trong đó có một thương nhân họ Chu, ông ta mở ngân hàng, ở đâu ông họ Chu này cũng có ngân hàng, rất có tiền. Tài phú là mấy trăm vạn ngân lượng. Đúng lúc đó, ở một địa phương, nơi có chi nhánh ngân hàng của ông đóng xảy ra lụt lội, nên ở đó cuộc sống của dân rất bần cùng. Người chủ quản của ngân hàng chi nhánh nơi đó liền trích ra 500 lượng để thay ông, xem như là giúp ông cứu trợ cho dân vùng lụt lội này.

Các bạn, có tới mấy trăm vạn lượng, vậy quyền mấy trăm lượng nhiều hay không? Không nhiều! Nhưng cuối cùng người chủ quản đó bị ông họ Chu này chửi bới rất thậm tệ:

- Người tại sao có thể mang tiền của ta đi cho người khác.

Sau đó ông chủ họ Chu này còn nói:

- Ta giữ tài sản chỉ có một phương pháp, nghĩa là chỉ cần đi vào túi của ta, thì không để cho nó chảy ra nữa.

*(Đây là người không hiểu đạo, nên đã bỏ qua cơ hội quý báu để tu phước, tích đức.*

*Trong Liễu Phàm Tứ Huấn Giảng Giải, HT Tịnh Không có giảng:*

*“Nói về tích được đại đức, tại Trung Quốc ví dụ này có rất nhiều. Ấn Quang Đại Sư tán thán, tổ tiên Trung Quốc tích được đại đức, đời sau con cháu đời đời đều hưởng được âm đức của họ, có ba người:*

*\* Người thứ nhất là Khổng tử, hơn 2500 năm mà gia đạo không suy, đế vương đời đời đều tôn kính đối với Khổng Lão phu tử. Ngày nay, trong*

*thời đại dân quốc, hậu duệ của Khổng tử ở nước ngoài đều nhận được sự tôn kính của người nước ngoài, đây là dư phước của Phu Tử.*

*\* Người thứ hai là Phạm Trọng Yên. Chúng ta trong Cổ văn thường đọc thấy “Nghĩa điền kí” [nghĩa là thừa ruộng hoặc hoa lợi thừa ruộng này dùng để giúp đỡ người nghèo của Phạm Trọng Yên]. Phạm Trọng Yên trong quá trình làm quan vào đời nhà Tống, ông còn mua rất nhiều “Nghĩa điền”, thân tộc của ông hơn 300 người đều là do ông chăm sóc. Ông phát triển “Nghĩa điền” để cho họ canh tác, như vậy tức có thể làm cho cuộc sống đầy đủ.*

*Qua đó, liền biết được Phạm Trọng Yên tiên sinh từ nhỏ đã có chí lớn cứu người cứu đời, một đời tích công lũy đức, không mệt không chán. Cho nên đến đầu năm dân quốc, [dòng họ này] hơn 800 năm không suy. Đây là người đời Tống.*

*\* Người thứ ba, là Diệp Trang Nguyên, từ những năm đầu nhà Thanh, cho đến khi nhà Thanh suy, 300 năm không suy.*

*Án Quang đại sư cử ra ba người này, là tổ tiên tích phước được dày”.*

*Không biết các bạn thế nào chứ tôi sau 1 thời gian dài học đạo mới ngộ ra là cơ hội tu phước đúng pháp cực kỳ khó, cho nên mỗi khi có cơ hội là nhà tôi đúng là “chộp lấy” nhanh chóng.*

*TS Thái giảng tiếp)*

**Thứ hai: Gia tộc bại hoại vì tích của**

Đây là một chữ là chữ “tích”, tích của. Các bạn, tích của thì như thế nào? Hại đạo, hại bốn phận làm người, “*Tích tài táng đạo*” (Tích tụ tài sản, đạo tiêu vong).

Tục ngữ có câu: “*Một nhà no ấm ngàn nhà oán thán*”. Nhà của quý vị có tiền như vậy, hàng xóm bên cạnh đều sắp đói chết rồi, vậy mà quý vị còn không đi cứu tế họ, cho nên họ sẽ oán trách đối với quý vị. Mấy ngày sau nhà quý vị cháy, sẽ phát sanh tình huống gì? Họ đều đứng lên vỗ tay. Quý vị thấy tính quy luật của lòng người rồi, chân lý hiển bày rồi. Lúc này họ nhất định sẽ nói:

- Quá tốt rồi, ông trời có mắt.

*(Bạn sống mà để cho người người đều ghét, nhà nhà đều ghét thì tất cả những cái sóng tâm phát ra từ mỗi cá nhân này, cái sóng “ghét” này đều hướng tới bạn, tập trung vào bạn thì chắc chắn bạn sẽ trước sau cũng gặp họa.*

*TS Thái giảng tiếp)*

Nhưng nếu quý vị mọi lúc đều có thể bố thí cho họ, nếu có thể ở trong cuộc sống, thậm chí ở trong giáo dục con cái của họ, quý vị đều có thể giúp đỡ họ với sức của mình, thì từng giờ từng phút họ đều cảm nhận được ân đức của quý vị. Nếu bỗng nhiên nhà quý vị bị cháy, họ nhất định dù có chạy hàng trăm mét, cũng phải đi tranh đội thùng nước đầu tiên. Đúng không nào? Vì quý vị bỏ ra sự chân thành, đối phương tuyệt đối sẽ cảm nhận được. Họ nhất định sẽ niệm niệm suy nghĩ “Chỉ cần có cơ hội chúng ta nhất định nên báo đáp”. *(Đây gọi là “Ái nhân giả nhân hằng ái chi. Kính nhân giả nhân hằng kính chi”)* (nghĩa là: “Thương người được người thương, kính người được người kính vậy”).

Cho nên trí tuệ của cổ thánh tiên hiền, chúng ta nhất định phải lĩnh hội: *“Tiền là thông tài” (nghĩa là: Tiền là tài sản phải thông thương (lưu thông))*. Người xưa nói *“Có nước thì có tiền”*: Nếu như nước không chảy thì sẽ như thế nào? Thì sẽ tắc thối vậy; Nếu như tiền không lưu thông thì sẽ thế nào? Phát sinh tác dụng phụ.

Thương nhân họ Chu này, đến lúc ông lâm chung, lúc đó là thời kỳ Dân Quốc Sơ Niên *(là từ năm 1912-1919)*, tài sản của ông đổi thành đại viên, là ba nghìn vạn đại viên *(một đại viên bằng 10 vạn)* có giàu không? Ông có 10 người con, ông đem ba nghìn vạn đại viên này phân thành mười phần, mỗi người ba trăm vạn lượng.

Nhiếp Vân Đài tiên sinh quan sát ở trong mười mấy năm ngắn ngủi, 10 người con này đều kiệt quệ hết. Tất cả tiền bạc đều tiêu sài hết, thậm chí đã có người đi ăn xin trên phố. Trong đó có một, hai người còn tương đối có tu thân, nhưng tiền tài cũng đều biến mất, đã tương đối có tu dưỡng rồi, nhưng vẫn không giữ được tiền.

Từ sự việc này chúng ta cũng nhận ra rằng, trong Kinh Dịch nói thật sự không sai. Kinh Dịch nói rằng:

“*Tích thiện chi gia, tất hữu dư khánh*” (nghĩa là: Nhà tích chứa điều thiện ắt sẽ có dư niềm vui),

“*Tích bất thiện chi gia, tất hữu dư ương*” (Nhà tích bất thiện thì có thừa tai họa đến).

Từ nơi đây chúng ta cũng có thể hiểu được, tại sao có người làm người tốt nhưng tại sao tai họa liên miên?

Có thể đó là những tai họa thừa của tổ tông còn chưa trả hết. Những lúc này quý vị nên khích lệ họ, hành thiện nên kiên trì, nhất định có thể xoay chuyển tình thế, đợi tai họa dứt hết, tuyệt đối sẽ có thiện báo hiện tiền. Có kiến thức như vậy mới có thể có con cháu tốt ra đời.

Tăng Quốc Phiên cũng vậy, Trần Phưởng cũng vậy, đều hiểu được nhất định nên để con cái lao động, không mời người giúp việc nào cả.

### 3. Gia tộc “Hiếu, Đễ” được lợi ích gì?

*(Nếu như bên trên chúng ta vừa học, gia đình hòa thuận, anh em đồng lòng, lại chăm chỉ lao động thì vạn sự hưng thịnh, thì ở đây chúng ta sẽ nâng cấp lên gia đình nếu thực sự học được Hiếu, Đễ thì có thể xoay chuyển căn khôn tức là cảm động được cả trời đất, chứ đừng nói đến cảm động cả súc vật cũng sẽ thay đổi)*

#### **Thứ nhất: Hiếu, Đễ cảm động cả súc vật**

Hơn nữa sự “Hiếu, Đễ” trong gia đình như vậy không những cảm động người mà ngay cả động vật trong gia đình đều sẽ bị cảm động. Quý vị tin không?

#### *Câu chuyện thứ nhất: Gia đình Trần Phưởng*

Gia đình Trần Phưởng mỗi lần ăn cơm đều là 700 người, cùng nhau ăn, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt. Nhà họ nuôi khoảng 100 con chó, 100 con chó này nhất định cả bầy phải đến đầy đủ chúng mới có thể bắt đầu ăn. Cho nên có câu miêu tả tình trạng này “Một con không đến, cả bầy không ăn”. Phong cách “Hiếu, Đễ” này, đã cảm động bầy chó của gia đình họ.

Khi quý vị là hàng xóm của họ, quý vị thấy được màn này sẽ rất cảm động. Ngoài cảm động ra, còn cảm thấy “ta không thể không bằng bầy chó”, cho nên không thể tự mình ở trong nhà còn làm náo loạn.

Tình trạng này truyền đến tai của hoàng đế, hoàng đế rất cảm động, lập tức miễn sưu dịch cho gia đình nhà họ (người dân có lúc phải làm những sưu dịch để giúp đất nước làm một số công trình). Hoàng đế vì thấy được gia tộc này của họ là tấm gương tốt cho mọi người noi theo nên quyết định miễn sưu dịch cho họ.

Quý vị thấy đức hạnh của con người sẽ cảm động chớ. Có một số người nói:

- Tôi không tin, tôi đây không có cảm ứng, vì sao họ có?

Người thời nay đều rất khó tin những cảm ứng này, vì sao vậy? Vì họ đều lấy tâm của tiểu nhân, họ không nghĩ đến những tâm nguyện của những vị thánh triết này.

#### *Câu chuyện thứ hai: Bao Thập Phu bái hổ*

Vào triều nhà Minh có một người đọc sách tên là Bao Thập Phu, ông cũng dạy học ở trường tư thực. Được một thời gian, ông trở về nhà thăm cha mẹ ông. Trên đường đi gặp một con hổ, con hổ này lập tức xông đến cắn ông ta, mang đến một nơi khác, chuẩn bị ăn thịt ông. Bao Thập Phu không kinh hoảng, vì người đọc sách thời xưa biết “*Sống chết có số, phú quý ở trời*”. Đối mặt với sanh tử không sợ sệt, nhưng ông quý xuống rất thành khẩn nói với con hổ này:

- Ta bị người ăn là số của ta, nhưng hiện nay ta còn cha mẹ hơn 70 tuổi phải phụng dưỡng, người để ta phụng dưỡng cha mẹ xong, ta sẽ đến để người ăn.

Tâm hiếu này khiến con hổ hung mãnh nhất cũng đã cảm động, con hổ này đã bỏ đi. Cho nên người địa phương liền lấy một cái tên đem đặt nơi này, gọi là “*Đồi bái hổ*”, chính là kỷ niệm Bao Thập Phu đã cầu xin con hổ cho ông có thể trở về phụng dưỡng cha mẹ. Ngay cả con hổ hung mãnh nhất cũng có thể cảm động. Vậy con chó trung thành nhất có gì là khó đâu.

#### ***Thứ hai: Hiếu Để cảm động cả trời đất***

Không chỉ là động vật có thể cảm động, cũng không chỉ là thực vật có thể cảm động, mà thiên địa vạn vật đều có thể cảm động, đó gọi là

“*Vạn vật giao cảm lấy thành lập trung*”, chân thành đến cùng cực, thiên địa đều sẽ cảm động.

▪ *Chuyện Lý Trung thời nhà Nguyên*

Vào thời nhà Nguyên, có một người đọc sách tên là Lý Trung, ông hiểu hạnh vang danh khắp nước.

Đúng lúc đó, trong thôn của ông ở xảy ra động đất lớn, tất cả nhà cửa đều sụp đổ khi tâm chấn đi qua. Lúc đến nhà của ông, tâm chấn liền chia thành hai đường, sau khi đi qua nhà của ông, hai đường tâm chấn này lại hợp thành một đường. Đây là sự thật trong lịch sử ghi lại, chúng ta không thể không tin.

Trong Trung dung có nói đến: “*Họa phúc tương chí, thiện tất tiên tri chi, bất thiện tất tiên tri chi. Cố chí thành như thần*” (nghĩa là: Điều họa, điều phúc sắp tới, dù thiện cũng có thể biết trước, dù bất thiện cũng có thể biết trước. Vì thế bậc chí thành thông suốt như thần). Họa phúc nếu đến, họa phúc của một người, họa đến hay phúc đến, từ nơi nào đều có thể phán đoán? Họa phúc nếu đến: Làm thiện - tất phải biết trước; Làm bất thiện - tất phải biết trước. Nếu là thiện thì biết cái gì? Là phúc đến; Bất thiện thì biết cái gì? Là họa đến.

Cho nên thiện hạnh của ông đã khiến ông được thoát khỏi kiếp nạn. Chúng ta nên tin tưởng chân lý này để chính mình thẳng thắn vô tư, quang minh chánh đại đi trên cuộc đời của chúng ta.

- Các bạn, quý vị có lòng tin cuộc đời quý vị có thể gặp hung hóa cát không? Có lòng tin như vậy hay không?

- Có!

- Vỗ tay hoan nghênh cho chính mình.

\*\*\*

*Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ chuyển sang mục 4. Làm thế nào để gia hòa?*

*Chúc bạn:*

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy*

*Hành đúng từng câu chữ*

*Nội hóa tâm cung kính*

*Là bạn được thân người.*

*Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!*

.....

*Chúng tôi chân thành cảm ơn NSUT Phú Thăng đã đọc bài này*

*Website: [www.duongdenhanhphuc.vn](http://www.duongdenhanhphuc.vn)*

*Kênh Youtube: duongdenhanhphuc*

*Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng! (32,14)*

\*\*\*\*\*

